

$$\frac{200276541}{127500000} = 1.5707964$$

$$\frac{2}{3.1415928} = 2x$$

$$\begin{array}{r} 200276541 \\ 127500000 \\ \hline = 727765410 \\ 637500000 \\ \hline = 902654100 \\ 892500000 \\ \hline = 1015410000 \\ 892500000 \\ \hline 1229100000 \\ 1147500000 \\ \hline = 816000000 \\ 765000000 \\ \hline = 51000000 \\ 51000000 \\ \hline 0 \end{array}$$

$$x^2 = 2 \left[\frac{200276541}{127500000} \right] x^2 +$$

$$\left[\frac{2413706372184 - 100000000 \sqrt{43743270472}}{739470000000} \right] x^2$$

ΠΕΤΡΟΣ Δ. ΚΟΣΚΙΝΑΣ

(μαθηματικός).

Σ. Σ. Καταχωρίζοντας την ανωτέρω διατριβήν του κ. Π. Κοσκινά, δὲν ἐπιφέρομεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου γνώμην, ἀφίνοντες τοῦτο εἰς τοὺς εἰδότες. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι τὸ ν' ἀποκαλῇ τις τρελλὸν τὸν ζητοῦντα νὰ τετραγωνίσῃ τὸν κύκλον, ἢ διατεινόμενον ὅτι ἐτετραγώνισεν αὐτόν, δὲν εἶναι νομίζομεν ἀρκούσα ἀπόδειξις τρέλλα. Ἐπεθυμοῦμεν νὰ εὑρεθῇ ἄνθρωπος νὰ καταδείξῃ εἰς τὸν κύριον Κοσκινά τὰ λάθη του ἢ τοὺς στρεβλοὺς ὑπολογισμοὺς, δυνάμει τῶν ὁποίων περιέρχεται εἰς τὸ ἐξαγόμενον 0.

Η

ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ ΨΥΧΗ.

(συνέχεια ἴδε φυλλ. ΙΑ').

Ὁ Λιονέλ μετ' ἀρκοῦσαν μάκρὰν ὄνειροπόλησιν, παρετήρησεν ὅτι ἡ θύρα τοῦ παρεκκλησίου ἦτο ἡμίκλειστος· εἰσῆλθε.

Τοῖχοι στακτόχροες, παλαιὰ καθίσματα ἐκ δρυὼν σκοτεινῶν ὡς ἐκ τῆς πολυκαιρίας, δεξιόθεν τὸ ἐξομολογητήριον, ἀριστερόθεν ὁ ἄμβων, εἰς τὸ βάθος ὁ βωμός, ἀρχαϊκῆς ἀπλότητος. Εἰς τὸν θόλον, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὅπαί τινες, διὰ μέσου τῶν ὁποίων, μ' ὄλους τοὺς στεφάνους τοῦ κισσοῦ, οἵτινες ἐφαίνοντο κρεμάμενοι εἰς τὸ χάος, ἐπιπτε τὴν στιγμὴν ταύτην σωρεῖα ἡλιακῶν ἀκτίνων... τοιοῦτοι ἦσαν οἱ μόνοι στολισμοὶ τοῦ ταπεινοῦ τούτου ἀγιαστηρίου.

Πᾶς ἱρλανδὸς εἶναι εὐλαβής· ὁ Λιονέλ λοιπὸν ἐγονυπέτησε καὶ προσκυχήθη.

Προσκυχήθη κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν ψυχὴν τῆς Ἀλίκης· ἐζήτησεν ἔπειτα παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ἀκούῃ ἐκάστην ἐσπέραν εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης, νὰ τὴν βλέπῃ ἐκάστην νύκτα εἰς τὰ ὄνειρά του.

Διὰ τοὺς παρὰ φύσιν ὁργανισμοὺς εἰς τὴν φαντασιώδη πραγματικότητα εἰσὶν ὑπάρξεις φαντασιώδεις. Αἰωνίως συλλογιζόμενος τὴν νέαν ταύτην σύντροφον, τὴν ἀδελφὴν ταύτην, τὴν φίλην ταύτην, ἣν αὐτὸς προσεκτίσατο μόνον ἀπὸ τῆς προτερίας, ὁ Λιονέλ προσέβαινεν εἰς τὸ νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὴν ἥδη καὶ μορφὴν ἀκριβῆ, πρόσωπον τῆς ἐκλογῆς του, βλέμμα καὶ μειδίαμα, εἰς τὸ ὁποῖον προσκλούτο πλέον ἐπὶ πλέον. Ἡ Ἀλίκη, ἡ Ἀλίκη του, ἡ ἀγαπητὴ του Ἀλίκη, ἐφωτογραφεῖτο, ἵνα εἰπῶ οὕτω, εἰς τὸ πνεῦμά του, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀργῶς, δι' αἰδοὺς ἀκαταλήπτου φαινομένου. Ἡμέρας τινὰς ἀκόμη, ὥρας ἴσως, καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη ἐμελλε νὰ συγκεντρωθῇ, νὰ συμπληρωθῇ εἰς ἑαυτὸν... ὦ! εἰάν ὁ Θεὸς ἐπέτρεπε τῇ νεκρᾷ ν' ἀναζήσῃ, εἰάν δι' ἀνελπιδίστου εὐτυχίας ὁ Λιονέλ τὴν ἀπῆντα μίαν ἡμέραν... ὦ! ἡ καρδία τῷ ἐθεβαίοντο τοῦτο προηγουμένως, ἤθελε τὴν ἀναγνωρίσει!

Ἐξῆλθε τέλος τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Πολὺ εὐτυχῆς, ἔλαβε τὸ κιβώτιόν του μετὰ χρώματα.

Ἰππῆγε λοιπὸν νὰ καθήτη εἰς τὴν ἑτέραν ὄχθην τῆς λίμνης, καὶ ἔρχισε νὰ σχεδιάζῃ τὴν εὐνοουμένην φωτογραφίαν του.

Ἀλλ' ἐφρόντισε καλῶς νὰ τεθῇ εἰς μέρος ἔνθα νὰ βλέπῃ πάντα, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἐκ τῶν διαβαιόντων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἢ καλλιὸν ἐκ τῶν περιπατούντων ἐπὶ τῆς ἄλλης ὀχθῆς.

Πρὸ τινων ἤδη ὥρων ἐκάθητο ἐκεῖ κεκρυμμένος ὑπὸ ἀναδενδρῶν αἰτίων ὅλως εἰς τὴν ἐργασίαν του ἐκδοτος, ὅτε κυματισμὸς αἰφνιδίως ἐτάραξε τὰ ὕδατα τῆς λίμνης.

Ὁ νέος ζωγράφος ἐκπλαγεὶς, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνέβλεψεν.

Γ.

Ἀγοραῖος παῖς πρὸ ὀλίγου εἶχε πηδήσει εἰς τὴν λίμνην, ἔνθα, τοῦ ὕδατος ἐρχομένου μέχρι τῆς ζώνης, προέβαινε μετὰ περισκεμμένης προσυλάξεως κολυμβήτου ἐξ ἐπαγγέλματος.

Φθάσας εἰς μέρος τι βατραχιοειδῶν φυτῶν, ἐβύθισε τοὺς δύο αὐτοῦ βραχίονας, καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἐξέβαλε διάφορα κογχύλια, ἐκβάλλων ἐκ τῶν μὲν τὸν ἰχθύν, ἐπὶ τῶν δὲ ἐπαναθέτων δέλεαρ.

— Ἄ! ἐψιθύρισε παρατηρῶν αὐτὸν ὁ Λιονέλ, αὐτὰ εἶναι τὰ δίκτυά μου, τὰ ὅποια ἐντελῶς ἐλησμόνησα! Φαίνεται ὅτι ὁ νέος οὗτος κολυμβητὴς τοῦ γλυκέως ὕδατος ἔχει καλλίτερον μνημονικόν!

Ἡ ἀλιεῖα ταχέως ἔπαυσεν· ὁ ἀλιεὺς ἔφθασεν εἰς τὴν γῆν, σχεδὸν ἀντικρὺ τοῦ Λιονέλ, τὸν ὁποῖον αἰφνιδίως παρετήρησεν.

Ἐμεινεν ὅλως ἐμβρόντητος, μὲ μίαν κνήμην εἰς τὸν ἄερα, τοὺς δύο βραχίονας κρεμαμένους, καὶ τὸ μειδιάμα του τῆς εὐχαριστήσεως ὥς πεπαγωμένον εἰς τὰ χεῖλη.

Ἦτο ἀληθὴς Ἰρλανδὸς μοσχομάγκας, ἀδύνατος, λιγνός, ἀγριόμορφος. Κακὴ ἐκ λινοῦ περισκελὶς, ἐσχισμένη πανταχόθεν, ἐπιπτεν ὡς ῥάκη εἰς τοὺς γυμνοὺς αὐτοῦ πόδας. Ἐφαίνετο τὸ ὅστεῳδες αὐτοῦ στηῆθος διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ τετραυπημένου παλαιοῦ μαλλίνου χιτῶνος, ἅλλοτε ἐρυθροῦ, ὅστις συνεπλήρου τὴν ἐνδυμασίαν του ἀπασαν. Ἡ κόμη του ἡμελημένη καὶ οὐλη, ἐπιπτε μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του, οἵτινες διέλαμπον μὲ λάμψιν ἀγρίαν. Εἰς τοὺς ἐμφυσῶντας τὸν ἄερα ῥώθωνας αὐτοῦ, εἰς τὸ ἡμίκλειστον εὐρὸ στόμα του, ἐνυπῆρχε τι πειναλέον,

ἀγριὸν καὶ οὐχ ἥττον κακότροπον. Δὲν θὰ ἦτο κακὸς παῖς, ἀλλ' ἵνα εὖρη ὁμοίον του, ἀλλαχοῦ ἢ εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, ἔπρεπε νὰ τὸν εὖρη εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ἐρυθροῦ-Δέρματος.

Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα ὁ Λιονέλ παρετήρησε μειδιῶν τὸν νέον Ἰρωνα. Ἐπειτα τῷ εἶπε:

— Σὺ εἶμαι καθυποχρεωμένος, φίλε μου, διότι ἐξετέλεσας καλῶς τὸ ἔργον μου. Φαίνεται πηγαίνει καλὰ τὸ ψάρεμα;

— Ὁχι κακὰ, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ κάθιδρος παράνομος θηρευτής.

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ λίμνη αὕτη ἀνήκει εἰς τὸν Κ. Ζαρβῆν, τὸν θεῖόν μου, καὶ ὅτι τὰ δύντια ταῦτα εἶναι ἰδικά μου. Σὺ τοῦτο ὤφειλες νὰ τὸ γνωρίζης.

— Ναί... ἀλλ' ἀφ' οὗ σεῖς δὲν ἤλθετε νὰ τὰ σηκώσετε τὴν αὐγὴν, καὶ ἐγὼ, κατὰ τύχην, εὐρέθην ἐκεῖ...

— Ἄ! ἄ! αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ δευτέρα ἐπίσκεψις;

— Ἡ δευτέρα... τὸ ὁμολογῶ.

— Καὶ τί ἐπράξας τοὺς ἰχθῦς τῆς πρώτης ταύτης;

— Τοὺς ἔφαγον! ἐξηκολούθησεν ὁ παῖς, ὅστις εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ γκράν ἔδειξε μακροὺς ὀξεῖς ὀδόντας, ὡς τοὺς τοῦ νέου λύκου.

— Καὶ αὐτὰ ἐδῶ, τί σκοπεύεις νὰ πράξης; ἠρώτησεν ὁ Λιονέλ, δεικνύων τὰ δύντια, ματαίως ὑποκρυπτόμενα, μεθ' ἐνός ὑπερμεγέθους κυπρίνου καὶ δύο λαμπρῶν ἐγγέλεων, σπαρασσόντων ἔτι.

— Ἐλπίζω νὰ τὰ πωλήσω...

— Λοιπὸν, ἔστω· ἐγὼ τ' ἀγοράζω.

— Σεῖς!

— Ναί... στάσου... ἰδοὺ δύο σελλίνια... νομίζεις ταῦτα ἀρκετά;

Ὁ ἀγοραῖος αὐτὸς παῖς ἀπεκρίθη μετὰ μεγάλῃς ἐπευφημήσεως, καὶ μετὰ δύο ἢ τριῶν χαριέντων σκιρτημάτων.

Ἐπειτα, λαμβάνων τὰ δύο σελλίνια, ἔθεσεν ἀνὰ ἓν εἰς μίαν τῶν χειρῶν του καὶ τὰ παρετήρησε μὲ θαυμασμόν, χάσκων.

Πτωχὸν παιδίον!... οὐδέποτε ἴσως ἔα εἶδε τοιοῦτον θησαυρόν.

— Πῶς ὀνομάζεις; ἠρώτησεν ὁ Λιονέλ.

— Βῶβ... εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Λοιπὸν... Βῶβ... φέρε τὸ ψάρεμά σου εἰς τὸ μέγαρον.

— Εἰς τὸν Κ. Ζαρβῆν;... πρέχω εἰς τὴν στιγμὴν. Ἀλλ' αὐριον...

— Αὔριον, ὡσαύτως... εἴμεθα σύντροφοι, κύριε Βώβ· ἀλλ' ἀπαιτῶ εἰς τὸ ἐξῆς· νὰ ᾔσαι κάλλιον ἐνδεδυμένος...

— Καὶ τί, θὰ τρώγω καθ' ἡμέραν;

— Βεβαίως.

Ὁ Βώβ ἦτο εἰς δευτέραν περίοδον χαρᾶς, σχεδὸν φανατικός. Ἐπῆδα πέριξ τοῦ Λιονέλ, τῷ ἡσπάζετο τὰς χεῖρας, ἐγένετο τρελλός.

Θεέ μου! νὰ τρώγῃ τις πᾶσαν ἡμέραν, τοῦτο εἶναι πολὺ καλὴ τύχη... εἰς Ἰρλανδίαν!

Ἀλλ' ἡσυχάζων αἰφνιδίως καὶ σκεπτόμενος στιγμὴν τινα:

— Τοῦτο θὰ ᾔναι διὰ σᾶς! εἶπεν, ὡς νὰ ὠμίλει περὶ μυστηριώδους ἐλπίδος.

— Τί λοιπὸν, Βώβ;

— Τοῦτο εἶναι μυστικόν μου. ὦ! ἰδοὺ εἰς σχεδὸν μὴν, ἀφ' οὔτου παραμονεύω... ἀφ' οὔτου περιμένω... ἀλλὰ μετὰ τινος ἡμέρας θὰ ἔλθῃ ὁ καιρός... καὶ θὰ ἰδῇτε τότε... θὰ ἰδῇτε ὅτι ὁ Βώβ δὲν εἶναι ποσῶς ἀχάριστος!

Μετὰ τὸ αἰνιγματῶδες τοῦτο χαῖρε, ὁ παῖς ἀπηύθυνεν εἰς τὸν εὐεργέτην του ἐν τελευταῖον χαῖρε, ἔπειτα ἐχάθη πηδῶν εἰς τὸ ἔδαφος.

— Ὅποια εἶναι λοιπὸν ἡ σπανιότης αὕτη, τὸ θαῦμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον μυστηριωδῶς με παρατηρεῖ; ἐψιθύρισε ὁ Λιονέλ. Μικρὲ πτωχέ! ἔχει καλὴν καρδίαν, καὶ θέλω νὰ τὸν ἀπαλλάξω τῆς ἀθλιότητος... ἀλλὰ περιμένων αὐτὸν, ἄς ἐπαναλάβω τὴν ἐργασίαν μου. Καὶ ἐπεδόθη τοσοῦτον εἰς τὴν ἐργασίαν πάλιν, ὥστε, καὶ τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, εἰργάζετο εἰσέτι.

— Διάβολε! εἶπε τότε, ἐκπεπληγμένος ἐκ τῆς σκιάς, ἣτις ἐπεκράτει πέριξ αὐτοῦ. Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος εἶχεν ἀρκούντως παρέλθει... θὰ ἀνησυχῶσι δι' ἐμέ... ἄς σπεύσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ μέγαρον.

Τῷ ὄντι ἐν ᾧ εἰσῆρχετο εἰς τὴν εἴσοδον ἀπήντησε τοὺς ὑπηρετάς, τοὺς ὁποίους ἐπεμψαν πρὸς ἀναζήτησίν του.

Καίτοι μόνος εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπειδὴ ὁ θεῖος Ζαρβῆς τὴν ἐπιούσαν μόνον θὰ ἤρχετο, ὁ Λιονέλ ἐπεξέτεινε τὸ συμπόσιον, λαμβάνων ὡς συνδαιτημόνα ἓνα τόμον τοῦ Σχισπήρου. Ἦθελε νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὴν συνέντευξιν, ἢ ὅσον τὸ δυνατόν ἀργότερα, εἰς τὴν ὥραν τῆς Ἀλίκης.

Ἀφοῦ τέλος ἡ σελήνη κατέστησε κυανοὺν τὸ ἄνω παράθυρον τοῦ ἐστιατορίου, διέταξε νὰ τῷ δοθῇ ἡ κλεῖς τῆς ἐξωτερικῆς θύρας καὶ ἐξῆλθε, παραγγέλλων νὰ μὴ τὸν ἀναμένωσι.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἐφθασεν ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Κισσοῦ.

Ἡ τοπογραφία, φωτιζομένη ὡς καὶ τὴν προηγούμενην νύκτα, εἶχε τὴν αὐτὴν θεωρίαν, τὸ αὐτὸ μυστικὸν θέλγητρον.

Ἡ Ἀλίκη ἐκοιμάτο... ὁ Λιονέλ τὴν ἤκουε κοιμωμένην.

Ἀπομεμακρυσμένον ὥρολόγιον τέλος ἐσήμανε μεσονύκτιον... Μεσονύκτιον, ὥραν τῶν ψυχαγωγῶν καὶ τῶν φασμάτων!

— Ἀλίκη, ἐψιθύρισε σιγῇ ὁ Λιονέλ, δέν μοι ἀρκεῖ πλέον νὰ σὲ ἀκούω... ὦ!... θέλω νὰ σὲ ἶδω! Ἐὰν ᾔναι ἀληθές ὅτι, ἐνίοτε εἰς τοιαύτην ὥραν, εἰς ὁμοίας νύκτας, οἱ νεκροὶ ἐξέρχονται τῶν τάφων αὐτῶν, καὶ ἐνδύονται μορφὴν ἀκατανόητον, ἀλλ' ὁρατὴν εἰς ἐκείνους, οἵτινες τοὺς καλοῦσιν... ἐλθέ... ἐλθέ... σκιά χαρίεσσα καὶ λευκή... Ἐλθέ... σὲ προσκαλῶ, σὲ ἐπιθυμῶ, σὲ περιμένω!

Μόλις ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν ταύτην, καὶ κρότος αἰφνιδίος τὸν ἔκαμε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἡ θύρα τῆς ἐκκλησίας πρὸ ὀλίγου ἦτο ἀνοικτή. Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου σκιά χαρίεσσα καὶ λευκή ἵστατο ὀρθία.

Ἡ σκιά αὕτη, ἣτις ἐφαίνετο μᾶλλον διολισθαίνουσα ἢ περιπατοῦσα εἰς τοὺς μακροὺς αὐτῆς κυμανομένους πέπλους, προύχώρησε μετὰ σιωπηλῆς βρῆδύτητος πρὸς τὸν Λιονέλ, ὅστις πάλλων, ἀπολωλώς, σχεδὸν γονυπετής, τὰς χεῖρας σχεδὸν ἔχων ἠνωμένας, ὀπισθοδρόμει σιωπηλῶς, ἵνα τῇ ἀφήσῃ δίοδον.

Εἰς τὸν αἶρα ἠκούετο πάντοτε αὕτη ἡ ἰδίᾳ καὶ γλυκεῖα ἀναπνοή, ἐκεῖνος ὁ ἀρμονικὸς ὕπνος.

Αἰφνης ὁ Λιονέλ ἐνόμισεν ὅτι ὠνειρεύετο.

Ἀλλ' ὄχι... ὄχι... ἦτο βέβαιον φᾶσμα, ἢ μᾶλλον νέα κόρη... διότι ἡ νυκτερινὴ αὐρα ἀποσύρουσα τὸν πέπλον τῆς, ἔδειξε κόμην ξανθὴν, μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλοκότως προσηλωμένους, μορφὴν ἐξαισίας καλλονῆς, ἀλλὰ πολὺ ὠχράν.

— Ἀλίκη!... Ἀλίκη!... ἠθέλησε νὰ ἐκφωνήσῃ τόσῳ συγκεκινημένος ὁ νεανίας, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ δυνατὴν φωνήν.

Ἡ σκιά ἤκουσε μολαταῦτα, διότι ἐσταμάτησεν αἰφνης, καὶ ἔκαμε χειρονομίαν, τὴν ὅς ποῖαν ὁ Λιονέλ ἠρμήνευσεν οὕτω:

— Μὴ μὲ ὀμιλῆς πλέον, σοὶ τὸ ἀπχορεύω! Ἐπειτα, ἐξεκολουθοῦσα τὸν δρόμον τῆς, ἔγ

φθασε μέχρι τοῦ χεῖλους τῆς λίμνης, ἐκλινεν ἵνα συνάξῃ ὀλίγας μυρσωτίδας (αἱ μὲ λησμονῆς), καὶ ἐφάνη ὅτι ἤθελε νὰ κατασκευάσῃ ἀνθοδέσμην.

Ἀλλὰ ἐήματά τινα μακρότερα, λησμονήσασα τὰ ἄνθη ταῦτα, ἀφῆκε νὰ πέσωσιν εἰς τὴν γλῶσσην.

Ὁ Λιονέλ, ὅστις βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ἠκολούθει, τὰ συνήθρισε τυχέως καὶ τὰ ἐκρούεν εἰς τὸν κόλπον του. Ἡ ἐμράνισις διπυθύνθη τότε πρὸς τὸν ξύλινον ὀχετὸν, διὰ τοῦ ὁποίου γύνονται τὰ ὕδατα τῆς λίμνης· διὰ τῆς ἀδυνατοῦ καὶ στενῆς ταύτης διόδου, διεπέρασε τὴν ὁδὸν· ἔπειτα, μετὰ τὴν τελευταίαν φορὰν, ἐστρεψε πρὸς τὸν Λιονέλ, ὅστις ὅλος τρέμων, ἵστατο εἰς τὸ ἄλλο χεῖλος, ἐχάθη δὲ τέλος ὀπισθεν τῶν λευκῶν.

Ἀπηλπισμένος ὅτι οὕτω τὴν ἀπώλεσεν, ἐλπίζων νὰ τὴν ἐπαινίδῃ εἰσέτι, ἐπήδησεν ὅλον τὸ ὕψος τῆς πεδιάδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν διῆλθε μὲ τινα πηδήματα, καὶ πηγαίνων εἰς τὸν φράκτην, ἔτρεχε μέχρι τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ μύλου, ὑπεράνω τῆς ὁποίας ἐτελείωνεν ἀποτόμως τὸ ἀγροτικὸν ὕδραγωγεῖον.

Ἀλλ' ἐκεῖ μᾶτην ἐθεώρει, ἠρεῦνα, ἤκουεν... οὐδὲν εὗρισκεν, οὐδὲν ἐβλεπεν· οὐδὲν πλέον ἤκουεν... οὐδὲν!

Πολλάκις κατ' ἐπανάληψιν περιῆλθε κύκλῳ τὴν οἰκίαν. Οὐδεὶς κρότος ἠκούετο ἔσωθεν, οὐδὲν φῶς ἔλαμπεν εἰς τὰ παράθυρα, καὶ πάντα ἦσαν ἐρμητικῶς κεκλεισμένα.

Πλὴν ἐνὸς μόνου, τὸ ὅποιον εὗρίσκετο οὐχὶ μακρὰν τῆς ὁδοῦ, σχεδὸν κατὰ στάθμην πρὸς τὸν ὀχετὸν.

Τὸ παράθυρον τοῦτο ἐφαίνετο ἡμιεκελισμένον· ἀλλ' ἡ σκιά τὴν ὑπεῖαν ἐσχημάτιζον αἱ λεῦκαι, ἐγίνετο εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τόσον πεπυκνωμένη, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου.

Ὁ Λιονέλ προσεπάθησε ν' ἀνοίξῃ διὰ τῆς βίας μίαν θύραν... κύων ὑλάκτησεν αἰφνης... καὶ φοβούμενος μὴ ἐκληφθῇ ὡς κλέπτης, ἔφυγεν ἢ τοῦλάχιστον ὀπισθοδρόμησε μέχρι τῆς ἐκκλησίας.

Τότε μόνον συνηρμολόγησε κάπως τὰς ιδέας του, καὶ ἐδιάσθη νὰ σκεφθῇ εἰς πᾶν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἐγένετο μάρτυς.

Ἦτο τοῦτο πραγματικῶς τὸ φάσμα τῆς Ἀλίκης; μὴ ἦτο αὕτη νεάνις τις τῶν περιχώρων,

θέλουσα νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφόρῳ τὸ μυστικὸν τῶν ἐπιφωνήσεών του τῶν νυκταρινῶν, καὶ ἥτις κακῶς θὰ ἤθελε νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον νεκρᾶς ἀγαπωμένης;

Ἀλλ' ὅντως τὸ πρόσωπον τοῦτο, τὸ ὅποιον εἶχεν ἰδεῖ ὀλίγον, ἦτο κάλλιστα τὸ τῶν ὀνείρων του!

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Λιονέλ ἔκαμνε τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπόθεσιν, παρετήρησεν ὅτι πράγμα τι λευκὸν, ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν κλάδων πρίνου, τὸν ὅποιον εἶχε πατήσει τὸ φάσμα.

Ἐτρεξε πλησίον αὐτοῦ ἄφρονος, τὸ ἤρπασεν εἰς χεῖρας, τὸ παρετήρησε, τὸ ἤγγισεν.

Ἦτο τοῦτο τεμάχιον βύσσου, τὸ ὅποιον προφανέστατα αἱ ἀκανθαὶ ἀπέσπασαν τοῦ πέπλου.

Δὲν ἦτο λοιπὸν σκιά ἥτις διῆλθεν ἐκείθεν, ἦτο γυνή.

Πλέον ἐπὶ πλέον ἀθέβαιος, πλέον ἐπὶ πλέον περιπεπλεγμένος, ὁ Λιονέλ ἐπανέθεσε τὸ δεύτερον φυλακτὸν εἰς τὸ μὴ μὲ λησμονῆς, τὸ ὅποιον ἡ σκιά τῆς Ἀλίκης τῷ ἀφῆκεν ἡδῇ. Ἐπειτα εἶπεν:

— Δῦριον ὑπάγω εἰς τὸν μύλον.

Δ'.

Ἦτο λαμπρὰ ὅασις ὁ ἱρλανδινὸς οὗτος μύλος. Τρία τέταρτα κεκρυμμένος ὀπισθεν τοῦ διπλοῦ του τῆς λεύκης παραπετάσματος, ἐβλεπεν ἀφ' ἐνὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κισσοῦ καὶ τὰ ζωγραφικὰ τῆς περὶχωρα, ἀφ' ἐτέρου τὰ πράσινα λειβάδια, εἰς τὸ χεῖλος τῶν βυακίων, τὰ ὅποια ἔρρεον ἐλικοειδῶς εἰς τὰς χαριέσσας ἰτέας, αἵτινες καθίστανον θυσανωτὸν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸν λευκὸν ἀφρόν τῆς ἀνερχομένης παλιρροίας.

Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, ὅλοι οὗτοι οἱ λειμῶνες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐστιγματισμένοι ἀπὸ ζωφια, ἐξηρτῶντο τοῦ μύλου, ὅστις εὗρίσκετο ταῦτοχρόνως εἰς τὸ αὐτὸ ὑποστατικόν.

Ἐκεῖ ὑπῆρχον δύο δίδυμα κτίρια, ἐν τῷ μέσῳ εὐρυχώρου αὐλῆς, περικυκλουμένης ἀπὸ σταύλους καὶ φάτνας.

Εἰς τὴν αὐλὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ Λιονέλ Ζαρβῆς, πρὸς τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης.

Ἐκτὸς τῶν ὀρνίθων, τῶν κισσῶν, τῶν χηνῶν καὶ τῶν ἰνδικῶν ἀλεκτῶρων, κατ' ἀρχὰς οὐδὲν ἀπῆλπησε ζῶν πλάσμα.

Υπηρέται καὶ ὑπηρέτριαι ἦσαν εἰς τοὺς ἀγρούς.

Οὐδείς ἤκούετο κρότος ἄλλος, εἰμὴ ὁ εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τῆς οἰκίας, ἐνθα ἐκρότουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσύτερον τὰ κόσκινα καὶ τὰς μύλκας.

Ὁ Λιονέλ, οὐχὶ ἄνευ δισταγμοῦ, προὔχωρσε μέχρι τοῦ πρώτου πατώματος τοῦ μύλου, εἰς μέγαν θάλαμον λευκόστρωτον πλήρη σάκκων ἀλεύρων καὶ γεννημάτων.

Οὐδαίς εἰσέτι, οὐδαίς.

Ἐφώναζεν . . . Ἀλλ' ὁ κρότος τοῦ μύλου, ἐμπόδισε τὴν φωνὴν του νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν ἐργατῶν, ἐνησχολημένων ἀναμφιδόλως εἰς τὰ ὑψηλότερα πατώματα.

— Ἀς ἀποτανθῶμεν εἰς τὸ ἕτερον κτίριον, εἶπεν ὁ νεανίας.

Τὸ κτίριον τοῦτο ἦτο τὸ τῆς κατοικίας.

Ἡ θύρα ἦτο ἡνεωγμένη.

Σταματῶν ἐπὶ τοῦ κατώφλιου, παρετήρησε χαμηλὴν αἶθουσαν.

Εἶχε μεγάλην ἔκτασιν, καὶ ὑψηλὴν ἐστίαν· ἡ τράπεζά του καὶ τὸ δρύϊνόν του κιβώτιον, ἡ λαμπρὰ πινακοθήκη του καὶ τὰ ἀγροτικά του καθίσματα, τὸ πᾶν ἐδείκνυσεν ἐκεῖ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν χωρικὴν καθαριότητα.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ πρὸς τούτοις τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἔρημα.

Ἡ ἐγκατάλειψις αὕτη, ἡ σιγὴ αὕτη, ἤρεσκον εἰς τὸν νέον ὄνειροπόλον μας. Ἐνεθυμεῖτο τὰ μέγαρα ἐκεῖνα, τὰς μαγευτικὰς ἐκεῖνας κατοικίας, τὰς μυστηριώδεις ἐκεῖνας διαμονάς, ἐνθα ὁ ἀνόητος περιηγητὴς οὐδὲν βλέπει, ἢ τὴν σκιάν του, οὐδὲν ἀκούει, ἢ τὸν κρότον τῶν βημάτων του.

Μετά τινα λεπτὰ ἀφώνου ἐξετάσεως, ὁ μακρυσμένος ψιθυρισμὸς εἶδους ἄσματος λυπηροῦ, ἐξήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Λιονέλ.

Ἐκ τοῦ ἄνω πατώματος ἐφαίνετο ὅτι κατήρχετο ἡ φωνὴ αὕτη, ἡ τόσον ἀλλοκότως θέλγουσα αὐτόν.

Ἀφίνων λοιπὸν ἑαυτὸν ἵνα ὁδηγηθῇ, ἢ μᾶλλον ἐλαυνόμενος ὑπ' αὐτῆς, ἀνέβη σιγῆλως τὴν κλίμακα, ἐφθασεν εἰς εἶδος σκοτεινῆς διόδου, παρετήρησεν εἰς τὸ βάθος τῆς διόδου ταύτης θύραν τινὰ ἡμιανοικτὴν, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, προὔχωρσε μέχρι τῆς θύρας ταύτης, τὴν ὥθησεν ἄνευ κρότου καὶ ὡσαύτως ἐπὶ τέλους ἐπροχώρησεν εἰς τὸ κατώφλιον.

Τὸ δωμάτιον ἦτο μικρὸν, καὶ ἀπλούστατον βεβαίως, ἀλλ' ἐδασίλευεν ὡς εὐωδία πολιτισμοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀφελούς. Λευκὴ κλίη, παραπετά-

σματα ῥοδόχροα, εἰκόνες τινὲς ἀγίων, κλάδος εὐλογημένης πύξου εἰς τοὺς πόδας ἀγάλματος τῆς Παναγίας· εἰς γωνίαν τινὰ κλειδοκύμβαλον, πανταχοῦ ἄνθη. Ἦτο τοῦτο τὸ μικρὸν δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Γκαίτε ἐβάλλε τὴν ἀθώαν Μαργαρίταν· ἦτο τοῦτο παρθενικὴ φωλεὰ νέας κόρης.

Ἠλπίσιον τοῦ παραθύρου, φωτιζομένου ὑπὸ γλυκείας ἀκτίνος, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνεμος ἔκαμνε νὰ τρέμῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν φύλλων, ἡ κάτοικος τῆς δροσερᾶς ταύτης κατοικίας, ὅλη ἐργαζομένη, ἐξηκολούθει νὰ ἄδῃ παλαιὸν ἱρλανδικὸν ᾄσμα, τοῦ ὁποῖου οἱ στίχοι εἶναι σχεδὸν οἱ ἀκόλουθοι :

Ἡ θεήσκουσα νέα
Εἰς εἴκοσιν ἔτη
Ὡς σάβανον θάψει
Τοῦ πέπλου· λευκοῦ,

Οὐράνια ἔχει
Καὶ θεὰ τὰ ἔωρα·
Ἀνοιξέως γῶρα
Εὐρίσκετ' ἐκεῖ.

Συντρόφους τῆς ἔχει
Καὶ ὡς ἀδελφάς τῆς
Ὅ, τ' ἐπλάσας Πλάστης,
Ἀστέρας λαμπρούς.

Ἐπαναλαμβάνουσα τὸν τελευταῖον τοῦτον στίχον, ἠγέρθη τυχαίως καὶ εὗρέθη κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ Λιονέλ.

Φωνὴ ἐκπλήξεως, σχεδὸν τρόμου, ἐξέφυγε τῶν χειλέων τῆς νεάνιδος. Ὁ νεανίας ἔμεινεν ἄφωνος ἐξ ἐκπλήξεως.

Ἡ νέα αὕτη ἐμφάνισις ἦτο ἐκείνη τὴν ὁποίαν τοσάκις ἤδη εἶχεν ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ὄνειρά του· ἦτο ἐκείνη τὴν ὁποίαν τὴν προηγουμένην νύκτα εἶχεν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ κοιμητήριον!

Ἀξιοθαύμαστος ξανθὴ κόμη, κυανοὶ μεγάλοι ὀφθαλμοί, οὐράνιον μειδίαμα, εὐκινησία καὶ χάρις, ἥτις δὲν ἐφαίνετο ἀνήκουσα εἰς τὸν κόσμον ἡμῶν . . . ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀλλόκοτος ὠχρότης . . . ἡ ὠχρότης νεκροῦ!

Μετά τινα δευτερόλεπτα οἱ δύο νέοι προσέβλεψαν ἀλλήλους, συγκεκινημένοι ἀμφοτέροι, ὡς νὰ ἐγνωρίζοντο ἤδη, ὡς νὰ εἶχον ἀπωλεσθῇ, ὡς νὰ ἠσθάνοντο χαρὰν διὰ τὴν ἐπανάβλεψιν ταύτην.

(ἐκτελουθεῖ)